

BIBL. NAZ.
Vitt. Emanuele III
SUPPL.
PALATINA
C
343
NAPOLI

969.

Suppl. Cat. C 343

626.929

EPISTOLA PASTORALIS

A D

CLERUM ET POPULUM LIPARENSIS DIOECESeos.

PANORMI
TYPIS REGIIS.

1826.

PETRUS TASCA

DEI, ET APOSTOLICAE SEDIS GRATIA

EPISCOPUS LIPARENSIS

CLERO, POPULOQUE SUAE DIOECESIS

SALUTEM IN DOMINO SEMPITERNAM.

Sat lacrymis, Aolii, iterum dico, Liparenses, sat lacrymis; quae, etsi fuere aliquando justae, gratique animi in patrem, consiliarium, moderatorem, pastorem amissum, modo vobis intempestivae, qui non estis sicut et caeteri, qui sperni non habent. Sanè, flere pro eo, qui pro vobis omnibus laboravit, quique pro vobis omnibus vigilans bonum certamen certavit, cursum consummavit, fidem servavit, indignum existimamus. Quis enim est vestrum, qui promissam a Deo coronam illum jam esse consecutum non speret?

Quod si gratus est animo vestro fletus, pro me ipso flete, qui, senescentibus annis quiete, otioque egentibus, infirma laborans valetudine, virtute vacuus, attamen sola obedientia coactus, Ecclesiae vestrae gubernaculum accepi.

Expavidus stetit animus stupore defixus, et anceps inter utrumque aliquandiu haesit; simul muneris detrectandi, simul gravissimi laborum certaminis suscipiendi periculo porterritus, maximisque urgebatur angustiis, recogitans pari esse gehenna condignum et Apostolica munera petere, ac divino iudicio collata repudiare.

Verum nolo vos ignorare, quod etsi totis artibus contremiscens submitte volenti Deo me praestiti, attamen cogitatione fidei vestrae recreatus, refectusque ex eo, quod novi Ecclesiam vestram Apostolico tempore, vel ipsis Apostolis fundatam nulla unquam aetate vel

4
pseu'doprophetarum fluctibus fuisse jactatam, vel haeresibus perturbatam, vel philosophorum doctrinis corruptam, quinimo quam arctissime Divo Petro fidei firmitate conjunctam, alacri, promptoque animo munus Episcopale suscepi, labores, periculaque omnia obiturus, nullis meis viribus fretus, spem omnem tantummodo ponens in eo, qui infirma saepe, et contempnibilia mundi eligit, ut fortia quaeque confundat: ideoque trepidatione, qua percellebar, abjecta, tanto operi me subjeci, cum plane sciam, quoniam Deus quodcumque vult, potens est et facere.

In Christo legatione functus, Pontifex ex hominibus assumptus, et pro hominibus constitutus, positus a Spiritu Sancto regere Ecclesiam vestram, malletm videre vos, orare vos, vos obsecrare praesens, ut pacem habeatis ad Deum per Dominum nostrum Jesum Christum, et sit gratia Dei in vobis, et pax adimpleatur in cognitione Dei, ac Domini nostri Jesu Christi; nihil enim optatus mihi, nil vobis utilius, quam ut abundetis divitiis gratiae illius, et pacem habeatis ad Deum. Attamen necessitate impeditus Sacri Chrismatis accipiendi, vix eodem accepto, haec vobis propero per calamum, atque atramentum significare, quibus meam in vos voluntatem aperte, et luce clarius perspicuiatis. Haec mihi necessaria existimo, vestrum erit vocem pastoris audire; ideoque dum vos alloquor Fratres, ac dilectissimi filii in Christo Jesu, negotia secularia sileant, ut abiicientes immunditiam, et abundantiam malitiae in mansuetudine suscipiatis insitum verbum, quod potest salvare animas vestras.

Suscipite, vos ergo, et custodite, non enim auditoribus tantam, sed custodientibus verbum beatitudo promittitur. Suscipite, et operamini, ut aedificetis sapienter supra firmam petram, nec dicatur de vobis, populus iste labiis me honorat, cor autem eorum longe est a me.

Nolite errare: accedentes ad servitutem Dei state in justitia, et timore: nolite errare, neque abduci verbis impiorum, quos tradidit Deus in reprobum sensum. Namque horret animus, ac meminisse refugit, quae sit vulgo, hac maxime aetate, consiliorum aberratio, et morum pravitas, et quot, quantisque inde Jesu Christi religio agitetur procellis; cum multi sint homines mente corrupti, reprobi

circa fidem, sacra spernentes, ludicraque sectantes, qui quidquid sanctum, divinum, incomprehensibile, humana scientia inexplicandum, humani ingenii, et rationis pravae judicio ausi sunt subicere, ac impossibile profiteri: qui Fidem, Religionem, Imperia eruere conati Deum blasphemant, mysteria discerpunt, sacra dilanant, Episcopos illudunt, praesbyteros insultant, sacras potestates contemnunt; Satores turbarum urbes, societates, imperia seditionibus agitant, qui populos blando libertatis nomine ad dissolvenda sanctissima quaeque jura pelliciunt, qui, charitate violata, bonorum facta, dictaque improbant, aliena diripiunt, fidem impugnant, ipsumque Deum, prohi dictu horrendum! destruere nituntur.

Quid his scelestius hominibus, quid nequius, quid majore ver-
santia lymphatam concipi potest? Quid ergo? Si tam dire Christi
fideles a falsis fratribus vexantur, si tam vehementer eorum fides in
discrimen adducitur, si tam inhumanum luporum insidias oves pa-
tiuntur, quo metu, qua tristitia, quo dolore Pastores, qui ad ea-
rum custodiam positi sunt a Spiritu Sancto, afficiuntur?

Quale gaudium, fratres dum tam scelestorum hominum con-
siliis totus perturbatur orbis, cum mihi omni asseveratione firma-
tur, integros, scelerisque puros vos invenire? Attamen, si tali gau-
dio frui, non est nisi vestris virtutibus, nisi vestra virtute conces-
sum, quid vobis dicam, nisi state in ea fide, in qua laboribus tot
illustriam Praesulum, ac Praedecessoris nostri usque modo persevera-
stis? Numquid si quidam illorum non crediderunt, incredulitas eorum
fidem Dei evacuabit? Absit: Est autem Deus verax, qui reddet uni-
cuique secundum opera ejus; illorum autem non est justus quisquam,
non est intelligens, non est requirens Deum.

State ergo in fide; sed fides vestra sit firma, humilis, actuosa
ornata virtutibus. Fratres assimilamini fide vestra Mulieri patienti san-
guinis fluxum, Centurioni, ac Coecis assimilamini: Scitis enim fidem
sine operibus mortuam esse: Scitis quid his verbis scriptura testatur;
Abraham ex operibus justificatus est, offerens filium suum super al-
tare, quoniam fides cooperabatur operibus illius, et ex operibus fi-
des consummata est: Ideoque illorum fides sit vobis exemplum, et
sicut humilis, simplex, recta, obediens fuit in illis, firmeque spe,

ae, caritate instructa, sic optamus, ut sit et in vobis.

Hac fide pleni credite quod vos catholica docet Ecclesia, Hieronymum imitantes nusquam evangelio crediturum, nisi catholicae Ecclesiae auctoritate firmatum. Hac fide fortes nolite confundi, quinimo tribulationibus oppressi sperate in Deo supra omnem spem; et contra omnem spem, Abraham imitati, qui contra omnem spem in spem credidit; ideoque sicut et ille, neque fide infirmati, neque haesitantes dissidentia, sed eadem fide sperate semper in Deo, scientes, quia quaecumque promisit, potest et adimplere: Hac fide animati spernite quae visibilia, ac transitoria sunt super terram, figentes corda vestra rebus aeternis, quoniam iustificati hac fide spe salvi facti sumus expectantes beatam spem, et adventum gloriae magni Dei.

Ne quis neget ea, quae videri nequeunt posse sperari; spes enim, quae videtur non est spes; Nam quod videt quis, quid sperat? Si autem, quod non videmus, speramus, per patientiam expectamus. Sperate ergo in Domino, fiducialiter agite; quoniam si cum adhuc peccatores essemus secundum tempus Christus pro nobis mortuus est, multo magis nunc iustificati in sanguine ipsius spe salvi facti sumus; per sanguinem enim ejus habemus accessum in gratiam istam, in qua stamus, et gloriamur in spe gloriae filiorum Dei, ipseque Spiritus testimonium reddit spiritui nostro, quod sumus filii Dei; si autem filii, et haeredes, haeredes quidem Dei, cohaeredes autem Christi.

Verum si filii adoptionis, et haeredes appellati sumus gloriae ejus, si cohaeredes Christi, nobis necesse est, fateor, non solum gloriamur in spe gloriae, sed et in tribulationibus, ut Christo compatiētes conglorificemur. Sic enim participes erimus gloriae ejus, si et sumus passionis ejus; ideoque gloriantes in tribulationibus vestris, quae patientiam, spem, probationem operantur, nolite tristiari, nolite confundi, quinimo si vobis sit spiritus alacer, caro infirma, Christum imitamini; nemo etenim vestrum nescit, quod offerendo seipsum hostiam immaculatam, Deo placentem pro peccatis nostris, carne infirmum esse declaravit; sed, et ut ipse oravit, orate.

Orantibus hoc modo, quid vobis utilius, quam pro certo habe-

re quod voluntatem ejus faciatis? Quid vobis optatius, quam fidenti animo scire tribulationibus vestris tutiorem viam tenere cum Deo? En ut ipse loquitur: cum ipso sum in tribulatione, etiam cum, et glorificabo eum, longitudine dierum replebo eum, et ostendam illi salutem meum. Quis ergo, quis nos separabit a charitate Christi? Tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gladius? Minime quidem, sed in his omnibus superamus propter eum, qui dilexit nos.

Verum et animadvertite, ideo in his omnibus nos superare per Christum, quia gratia ejus demensae sunt vires ad tentationes, nec fidelis Deus patitur nos ultro tentari supra id, quod possimus. Si ergo supra modum gravati sumus, gratia ejus in nobis cooperante, tentamur ad probationem, et gloriam in revelatione Jesu Christi. Recte quidem, et merito, dictum est nobis in Scripturis a Spiritu Sancto: Sustine sustentationes Dei, conjungere Deo, et sustine Dominum, ut crescat in novissimo vita tua: Omne quod tibi applicitum fuerit, accipe, et in dolore sustine, et in humilitate tua patientiam habe, quoniam in igne probatur aurum, et argentum, homines vero receptibiles in camino humiliationis.

His omnibus oporteret alia vobis adjicerem de bono patientiae. Attamen, tantummodo vos scire volo, intentatorem malorum Deum ideo pati tribulationibus nostris nos esse tentatos, ut ab ipso probeamur. Si ergo ille nos probat, qui novit pios de tentatione eripere, necesse est, non solum in patientia sustineamus, sed et confidenter oremus: Ideoque, si fuistis aliquando tristes, persecutionibus, egestate, periculis, vel aliis infirmitatibus afflicti, oratione confortamini. Postulate in fide nihil haesitantes; quicquid enim petieritis. Patrem in nomine Jesu Christi dabitur vobis: Postulate in fide, et confortamini, scientes quoniam ipsum Jesum Christum justum, qui est propitiatio pro peccatis nostris, advocatum habemus apud Patrem interpellantem pro nobis.

Orate ergo Fratres, et nusquam ab oratione deficiate, sed orationes vestrae in humilitate sint positae. Petitiss, et non accipitis, eo quod male petatis; ubi enim sancte, ac devote petieritis, et si quid oretis, sicut oportet, nescitis, ipse spiritus adjuvando infirmi-

tates vestras postulabit pro vobis genitibus inenarrabilibus.

Oh altitudo divitiarum sapientiae; et scientiae Dei; quam investigabiles sunt viae ejus! Sanguine ipsius liberati sumus; mortui peccato per sanguinem ejus regenerati; filii irae, sanguine suo filii adoptionis effecti; filii gehennae, haerodes gloriae suae; spe facti salvi, gratia ipsius tribulationibus glorificati; in infirmitatibus nostris adjuvi orationibus ejus; ejus precibus, nescientibus nobis patrocinium, et praesidium adepti. Quid ergo, fratres, quid ergo de ejus dilectione timeamus; si nec necessarium nobis scire quid oremus, sed quomodo oremus? Acquiescite ergo Deo, et in ejus scientia, et consilio, in ejus dilectione omnia vobis praelivia fote sperate, quoniam diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum finis, qui secundum propositum vocati sunt sancti.

Amenus ergo, fratres, et redamemus amantem: amemus, mutuaque dilectione diligamus eum, qui prior dilexit nos, et misit filium suum propitiationem pro peccatis nostris: amemus, mutuaque dilectione diligamus Dominum nostrum Jesum Christum, per quem, si nunc facti sumus filii Dei, erimus cum apparuerit similes ei, videntes Deum sicuti est: Amemus, mutuaque dilectione diligamus Dominum nostrum Jesum Christum, qui cum dilexisset suos in finem dilexit eos, cujus deliciae filii hominum: Amemus, mutuaque dilectione diligamus amantem, qui vult a nobis amari, diligamus amantem a quo immortale gaudium expectamus: diligamus . . . at quid amplius dicam, si finis legis charitas; quid amplius, si tota lex in sola dilectione consistit? Diligite ergo, fratres, filiique dilectissimi in Christo Jesu, Dominum Deum nostrum toto corde vestro, tota anima vestra, totisque viribus vestris, et proximum vestrum sicut vosmetipsos amate; verum diligite neque verbo, neque lingua, sed opere, et veritate.

Tria haec, Dilectissimi, fides, spes, charitas; major autem horum est Charitas. Est fides in vobis? Hoc mihi in gaudium; sed et etiam Demones credunt, et contremiscunt. Est spes in vobis? Sed et peccatores hanc habent, et vanam habent. Nobis autem, qui Christo charitatis vinculo conjuncti sumus, oportet et in ipso charitate maneamus.

Verum quomodo in charitate manebitis, si Deum pietate non colueritis? Si aut injuriis in Deum verbis, aut perjurio offenderitis? Si Sancta spreveritis? Si festis Domini diebus neque a labore vacaveritis, neque ad sacrificia adstiteritis? Si nec Dei mandata servaveritis, neque Ecclesiae praecepta custodieritis? Quomodo in charitate manebitis, si neque patientes, neque benigni, neque misericordes, nulli adjumento fueritis? Si memores injuriarum in proximum conviciis et maledictis incesseritis? Si sermonibus vestris neque recte, neque caute locuti fueritis? Si exhibendo membra vestra peccato Spiritum Sanctum contristaveritis? Charissimi diligite alterutrum; etenim si diligamus invicem, Deus in nobis manet; et charitas ejus in nobis perfecta est; nec enim diligere Deum possumus, quem non videmus, qui fratrem, quem videmus, non diligimus.

Scribendi ne finem hic faciam? Minime: Magno quippe vestri desiderio teneor: Magna ad vos confidentia, et pro vestra virtute, vestraque benevolentia, non ut Antistes, et Judex, sed ut Pater, Pastor, Episcopus veniam, optans videre unumquemque vestrum suum officium pro viribus explentem, suumque munus pro dignitate obeuntem, unumquemque debitum pro charitate facientem.

Interea silere Paternus non patitur animus nisi antea singulos per ordinem cives adloquamur. Ac primum ad vos, Cathedralis Ecclesiae Canonici, qui quidem Senatam, consiliunque nostrum constituitis, sermonem convertimus. Vos enim eritis nostri Assessores, et Adjutores muneris nostri fortes, Ecclesiae nostrae decus, et ornamentum: Luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum, qui in Coelis est: Scimus vos alacres esse in agendis Domini excubiis, levando manus vestras in sancta, et in hymnis, et psalmis benedicendo Domino. Verum rogamus vos, fratres, ut sitis alacriores; ideoque speramus in recitandis Divinis Officiis, aliisque vestri muneris disciplinis choro exercendis, quibus maxime delectamur, studiosiores invenire, ut non solum pie, ac religiose, tamquam Ecclesiae Ministri, Mediatore Deum inter et homines effecti divinas laudes concelebretis, sed orationibus vestris ceteri discant orare.

Vos nunc alloquor dilectissimos Parochos, qui partes Episcopa-

lis officii sustinentes, sitis oportet et commilitones in Christo Jesu: Pascite, qui in vobis est, gregem Dei; sed eadem patientia, qua labores muneris vestri ferre plane consuevistis, iis assueti non coacte, sed sponte, neque turpis lucri gratia; sed Domini gregem charitate pascite: Verbi Dei praeconio, ac tamquam Dei Ministri, dispensatores multiformis gratiae ejus Jesu Christi Sacramentis pascite, debiles visitate, fide infirmos roborate; male vitis affectos curate; devios ad ovile reducite; quod si aliquos, qui vos non audierint, invenietis, anxii estote ut Antistitis sui vocem audiant, si nollent Patris audire. Prae caeteris autem, et super omnia, id, quod nihil optatius mihi, quo nihil vidi utilius, rogo vos, fratres, ut fidei rudimenta puerulos quam potestis patientissime edocete: sinite parvulos venire ad vos, ut ad religionem, et pietatem informantur, quibus instructi, servati a vitis, et inquinamenti saeculi possint in omni opus bonum adolescere, et magis, magisque semper abundare.

Jam vos compello, Sacerdotes, Diaconi, aliquae omnes, qui estis in sortem Domini vocati, et partem cum ipso consecuti: Macti estis virtute, et animo forti pergite quo coepistis; et si fuistis usque modo mites, humiles, patientes, benigni, misericordes, obedientes, Christum imitantes, ejusdem Sacerdotii participes effecti, sancti esto, et immaculati, Sanctam et immaculatam hostiam Deo meriti offerre: studio vacate, lectionibus scripturarum attendite, Patrum scriptis, ac traditionibus incumbite, eorumque libros nocturna versate manu, versate digna; sic enim facilius vobis continget coelestibus doctrinis eruditus docere eos, qui ignorant, et errant; Sacerdotis quippe est scire leges, et ad interrogationem respondere de lege. Unum praeterea vos oro, ut infirmis extremo agone laborantibus, opem feratis in Domino Jesu, vestrisque precibus, et exhortationibus eorum animas fide, spe, et charitate ad aeternam vitam roboratis.

Nec vos praeteream, Clericos, Praesbyterorum germen illustre: maximo vestrum dolore tenet, maxime me angor, quod Seminario, praeceptoribus, aliisque Ecclesiasticis, vel literariis institutis usque modo caruistis, quibus Philosophicis ac Theologicis possitis disciplinis instrui, ut essetis Ecclesiae vestrae adjumentum: Attamen laboribus Praedecessoris nostri, recreatus, beneficentia Piissimi Regis Nostri

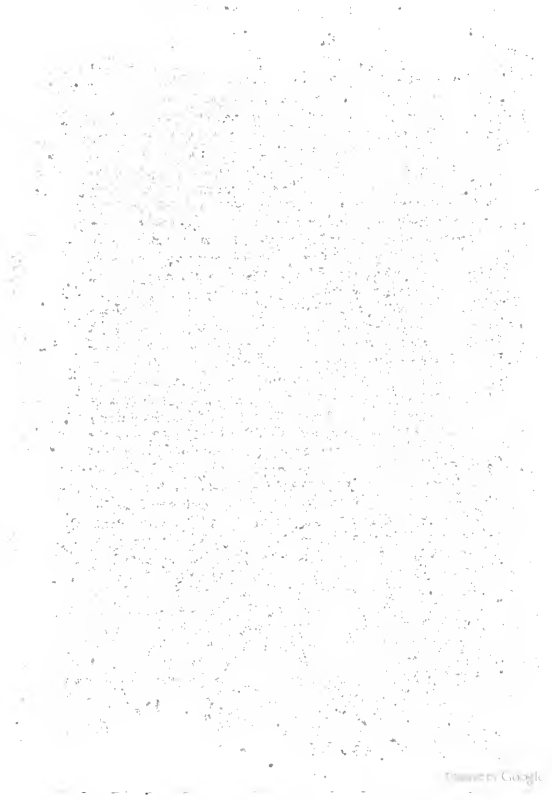
securus, spero videre vos Seminario cooptatos, a clarissimis viris edoctos, corde humiles, mansuetudine praeclaros, castitate, pudicitia incorruptos, claritate fervidos, iis enitere virtutibus, iis doctrinis a populo secerni, ut vere nominemini gens sancta, genus electum, futurum regale Sacerdotium.

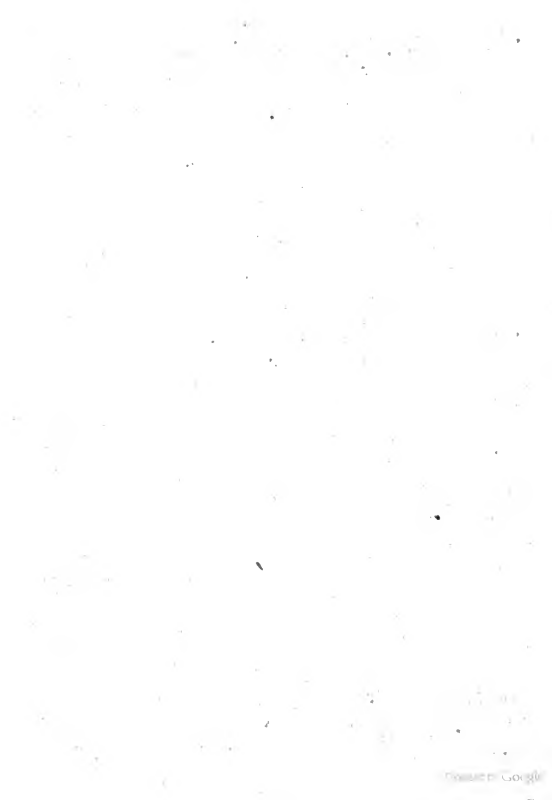
Denique Vos omnes hortamur, Dilectissimi filii in Christo Jesu, ejuscumque estis ordinis, conditionis, aetatis, ac sexus in Dioecesi nostra commorantes, ut unus spiritus, unum corpus sitis in Domino, habentes unam fidem, eandemque spem, et una eademque charitate operantes. Diligite filii alterutrum, excusate vos invicem, ad invicem misericordes, benigni, patientes, benevoli estote, ut sitis sancti, ac perfecti apud Deum, et habentes pacem in idipsum, abundetis divitiis gratiae ejus.

Venerabiles fratres, filiique mei dilectissimi, scimus quod nos sufficientes non sumus operari aliquid ex nobis, quasi ex nobis, sed sufficientia nostra a Deo est. Idecirco nostris precibus Sanctorum merita, et praesidium opus est suffragentur. Nitimini ergo fratres Beatis-
sime Virginis Mariae patrocinio, ipsam adeo, quam ego semper Matrem habui, et vos Matrem colite; in periculis et angustiis invocate: non recedat ab ore, non recedat a corde, et ut impetretis ejus orationis suffragium, ne deseratis conversationis exemplum: vestrumque Patronum Divum Bartholomeum rogate, ut ejus auxilio fidei, spei, et charitatis detur vobis augmentum, ac ut possitis a Deo obtinere promissa, faciat vos ejus servare mandata. Valete.

Dat. Panhormi die 21 Maii Consecrationis nostrae MDCCCXXVI.

626829

B
VIN.
S
PA